

**Krisztinavárosi
Havas Boldogasszony
Plébániatemplom**

2011 a Család éve

Szombat esti gondolatok

20.

július 2.

**II. János Pál pápa FAMILIARIS CONSORTIO című
apostoli buzdítása**

**az egész Katolikus Egyház püspökeihez, papjaihoz és híveihez
a keresztény család feladatairól a mai világban**

(III/1. rész: Személyek közösségének megvalósítása)

Ez a rész önmagában elegendő lenne több héten át tartó elmélkedésre, annyi fontos és mély gondolatot tartalmaz. Ezek közül most csak kettőt ragadunk ki, az egyik a kezdet, a másik a vég, az α és az Ω .

Azt tanultuk, úgy tudjuk, hogy Isten szeretetből indítva teremtette ezt a világot. Jézus is szeretetből indítva lépett be a földi életbe.

Itt most az első fejezetben ezt olvashatjuk: „Az ember képtelen szeretet nélkül élni. Magára marad, érthetetlenül válik önmaga számára, értelmét veszíti az élete, ha nem talál, nem kap szeretetet, nem részesülhet benne és nem teheti a szeretetet magáévá.” (Redemptor Hominis Enciklika)

Isten tervével tehát nagyon is egyező dolog, hogy amikor egy férfi és egy nő úgy döntenek, hogy családot alapítanak, akkor éppen fülíg szerelmesek. A fiatal párt sokszor annyira el is borítja a szerelem érzése, virágzása, hogy nincs is idejük kicsit nagyobb távlatokban átélni, végiggondolni ennek a szeretetkapcsolatnak a nagyszerűségét. Hajtja őket a vágy, rohanni szeretnének előre, előbbre, a teljes beteljesülés felé.

Pedig ebből a fülíg szerelmes, de mégis nagyon mély szeretetből kell, hogy gyökerezzen az életre szóló elkötelezettség, a kimondott Igen. – Hasonlóan ahhoz, ahogy Mária igent mondott az angyalnak, vagy ahogy Krisztus szerette az akkor még nem is létező Egyházát.

A kicsit bölcsőbb, érettebb szeretet türelmes, nem keresi folyton a maga igazát, jóságos, és nem rohan mindig - vakon - csupán csak a beteljesülés felé.

Ilyenkor nyáridőben sok házasságot kötnek. Sok házaspárnak nemrég volt a házassági évfordulója. Minden évfordulón meglephetnénk egymást egy kis közös visszagondolással. Menjünk vissza egészen a kezdetekhez, és idézzük föl azokat a napokat, amikor szeretetből fakadva megérelődött bennünk a döntés. Hogy is volt akkor? Minek örültünk, milyen vágyaink voltak, mik voltak a belső akadályaink, - esetleg a félelmeink? A kettőnk szeretetéből mi jutott másoknak, mi jutott Istennek, és hogyan állt mellettünk Isten? Mit kapkodtunk el, mit is tennénk ma másképp, mivel, hogy bölcsőbbek lettünk. – Tudnak-e erről mindent a gyermekeink? Elmondtunk nekik már mindent arról, hogy is volt a mi kis szeretetközösségünk kezdete, története? Gondoljunk vissza arra is, hogy a kezdeti szeretet vajon növekedett-e bennünk? Mi éltette, és mi hátráltatta a szeretetkapcsolatunkat? (A növekedés nem mindig a vágyaink beteljesülését jelenti, sőt legtöbbször szenvedések árán növekszünk, de gondoljuk csak meg, hogy a Szűzanyának sem a Golgota volt a végcél.)

A másik, elmélkedésre szánt gondolat e rész utolsó fejezetében található: Öregek a családban. Az öregek helyzete és kapcsolata a fiatalabb generációkkal.

Aki már öreg, annak is szól ez a rész: „Az öreg beletartozik a család életébe, tevékeny és tudatos részt vállal benne, s jóllehet tisztelnie kell az új család úgynevezett autonómiáját, elsősorban az a dolga, hogy tanúskodjék a múlttól, és bölcsességre nevelje az ifjakat és a következő nemzedéket.” - Mennyi sok elmélkedésre alkalmas gondolat: Tényleg tevékeny vagyok? Tényleg részt vállalom?

Sok öreg attól fél, hogy gyengeségében, elesettségében már nem lesz méltó a szeretetre. Ezért inkább elrejtje a gyengeségét, és ahelyett, hogy kimutatná, inkább csak kesereg, vagy zsörtölődik. Pedig akit nem lehet szeretni, - aki nem engedi, hogy őt szeressék, - az nem fog tudni tanúskodni. Csak azt hallgatják meg a fiatalok, akit szeretni tudnak, aki nem zárja el magát az ilyen kapcsolatoktól.